

Prijatelja.

londonskem državnem zverinjaku imeli so pred več leti poleg mnogih marogastih tigrov, odurnih hijén, afrikanskih in azijskih slonov, hitronogih ceber, neokretnih nosorogov, smešnih medvedov in drugih živalij vseh delov sveta tudi velikanskega leva. Ker je bila vstopnina seveda visoka, prinašali so ubožnejši mesto denarja mačke in pse, katere so čuvaji dajali zverinam v hrano.

Kaj ne, mladi čitatelj, — kako neusmiljeni so nekateri ljudje! Kako brezsrčni!

Nekoč prinesel je nekdo črnega psička ter ga vrgel k najhujšemu in najstarejšemu levu. Uboga živalica trepetala je po vseh udih, skrivala se milo cvileč v najskrajnejši kot in na zadnjih nogah stoječ stezala prednji nožici, kakor bi hotela prositi milosti proti grozovitej zverini. Mogočno približal se je lev psičku, obračal ga s svojimi šapami na vse strani, bistro ga ogledaval in vohal, a storil mu ni nič žalega. Čuvaj prinesel je mej tem v železni skledi kuhanih jedij in jih položil pred leva. Lev pogledoval je psička ter ga nekako vabil na skupno kosilo, a sam ni hotel jesti. Psiček — ki je bil izvestno zelo gladen — bal se je leva vže nekoliko manj; oprežujoč približal se je torej k jedi ter pričel jesti. Počasi pristopil je tudi lev in prijateljski obedoval s psičkom.

Od tistega dne sta si bila vedno dobra prijatelja, pes je levu dostikrat celo mej šapami in pod glavo spal. Kadar so jima prinesli jesti, hitro je bil psiček pri skledi in po pasjej navadi hotel je seveda vse sam snesti. Moško se je razkorčil preko posode, lajal, renčal in se zaganjal predrzno v leva. A lev ni bil nikakor nejevoljen na neolikanega gosta, nego mirno je čakal, da mu je psiček dovolil pridružiti se. — Včasih se je hotel lev nekoliko odpočiti, ali psiček ga ni pustil pri miru, skakal in lajal je okolo njega, grizel ga v ušesa in v čopasti rep. A lev ni postal nikoli razkačen, zdelo se je, da ga neumno obnašanje njegovega tovariša le zabava.

Čez leto dni psiček nenadoma zboli in pogine. Lev mislil je menda nekaj časa, da njegov ljubljenec le spi. Večkrat prišel je k njemu, vohal ga, majal in obračal, — a vse zaman! Ko se je prepričal, da je psiček v resnici mrtev, korakal je nemirno iz jednega kota svoje ječe v drugi, stopal k mrtvemu psičku, ogledoval ga žalostno, dvignil grivasto glavo in par minut neprenehoma tulil. Čuvaji hoteli so mrtvega psička odstraniti, ali lev pokazal jim je svoje ostre zobe in vedno skrbno stražil mrtvega psička. Prinesli so mu najboljših jedil, a lev se jih niti pritaknil ni; vrgli so mu nekaj živih psov v levjak, strgal jih je takoj, a razmetane ude pustil ležati. Z velikimi kremplji skopal je v tleh več lukenj, stresal železne palice svoje kletke in tulil, tulil Potem se je utrujen vlegel čez truplo mrtvega prijatelja in — bil je tiho. Nenadoma skočil je zopet po konci, grozovito zarjovel ter zopet legel k psičku in bil tiho.

Tako je živel brez jedi in pijače šest dni; sedmo jutro pa so ga našli mrtvega v levjaku. Ležeč na trupu malega svojega prijatelja poginil je tudi on sam.

Prevel F. G. Podkrimski.

— Smiljan